

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: A. U.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2004, č. j. OAM - 2153/VL - 10 - 08 - 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2006, č. j. 24 Az 442/2004 - 40,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatelka brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž jí nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“) a nebyly na ni vztaženy ani překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a že považuje rozhodnutí krajského soudu za nesrozumitelné pro nedostatek důvodů. Konkrétně uvádí, že soud ze správního spisu zjistil, že bratr stěžovatelky se během vysokoškolského studia dostal do konfliktu se zákonem a byl uvězněn. Tehdy měly státní orgány matce stěžovatelky nabídnout, že za úplatek jejího syna propustí. Bratr stěžovatelky byl skutečně po roce propuštěn, nicméně se z něj stal narkoman. Kriminální prostředí proto posléze obtěžovalo celou rodinu. Druhý bratr měl být sražen záměrně automobilem. Z důvodu obav z kriminálních živlů se stěžovatelka přestěhovala dokonce do jiného bytu. Pro případ návratu do země původu se tedy stěžovatelka obává dalšího vydírání kriminálními skupinami. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že krajský soud považoval postup žalovaného za řádný, nesdílí přesvědčení soudu, že žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, které skutečnosti byly podkladem

rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů a že se věci žalobkyně zabýval odpovědně a svědomitě. Podle stěžovatelky byla totiž nedostatečně hodnocena situace v zemi původu, kde neustále probíhají podle jejích slov „různé bojůvky“ a země se fakticky ocitá ve válečném stavu. Představitelé opozice jsou nuceni opouštět svou zemi z důvodů obav o bezpečnost, prezident republiky byl svržen a musel se uchýlit do zahraničí. Problémy stěžovatelky jsou sice spojeny s organizovaným zločinem, nicméně ten je podle stěžovatelky fakticky podporován silovými složkami Kyrgyzstánu. Stát v důsledku toho nepůsobí dostatečně represivně vůči těmto skupinám a tiše je podporuje. Stěžovatelka z toho vyvozuje, že žalovaný ani krajský soud dostatečně nezhodnotili opodstatněnost stěžovatelčiny žádosti o azyl. Stěžovatelka se domnívá, že její život a zdraví je v zemi původu ohroženo a její návrat do vlasti by fakticky znamenal vydání do státu, kde se nedodrží lidská práva. V potaz je třeba také vzít osobní poměry stěžovatelky, neboť má v České republice prakticky celou rodinu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v ní uplatňuje důvody, jež Nejvyšší správní soud subsumoval pod důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v podstatě argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu jednak trpí nezákonností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky (aplikace ustanovení § 12 zákona o azylu na její případ, tedy na případ opuštění země původu z obav před nátlakem kriminálních skupin, proti nimž země původu nedostatečně zasahuje), jednak nesprávný z toho důvodu, že nepostihl vadu řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu. Pokud jde o námitku první, tedy o námitku směřující k právní otázce azylové relevance snahy vyhnout se obtěžování kriminálními skupinami, které není stát původu schopen eliminovat, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se této otázce věnoval již ve své předchozí judikatuře, a to ve skutkově obdobných případech, jako je stěžovatelčin - za všechny buďtež jmenovány především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.

Co se týče rozsahu zjišťování skutkového stavu a okolností azylově relevantních správním orgánem, Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž již na svou ustálenou judikaturu (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu

